

SLOVENEK.

Političen list za slovenski národ.

Re pošti prejemam velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemam velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.
Posamezne številke veljajo 7 kr.
Marsikdo prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semenške ulice št. 2, II., 28.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in velja tristoletna peti-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat: 12 kr. če se tiska dvakrat: 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.
Rokopisi se ne vračajo, ne frankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semenških ulicah h. št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izvenredne nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 189.

V Ljubljani, v torek 19. avgusta 1890.

Letnik XVIII.

Dr. Riegra potovanje na Dunaj.

„Pester Lloyd“ je objavil naslednje pismo iz staročeških krogov:

Dr. Rieger se je vrnil s svojega pota na Dunaj, sklical zaupne moze staročeškega kluba in nato odpotoval na svoje posestvo Malč pri Hoteboru. O čem se je razgovarjal z ministerskim predsednikom Taaffejem, ni še vse znano, kar se o tem v časnikih piše, je le ugibanje. Ali da je dr. Rieger šel na Dunaj, da pojasni ministerskemu predsedniku stvari tako, kakor so v resnici, da je govoril z njim o pravnih točkah in omenil momentov, ki ne bi mogli samo pomiriti razdražene mase, nego tudi učvrstiti nestalne vrste staročeške stranke, dokazuje zopet njegovo neugasljivo rodoljubje, kakor to dokazuje tudi njegova nakana, da se ne umakne, temveč stoji trdno in se bori, dok ne zmaga njegova stvar, to je stvar češkega naroda. Pri tej priliki je omenil tudi tople želje češkega naroda, da se notranji češki uradni jezik uvede v čeških okrajih, ker bi se tedaj morda zopet zbrali staročeški zastopniki pod zastavo starega in izkušenega vodje. Mi ne bodemo tu zagovarjali zahtev češkega naroda, naj o njih sodijo in razmišljajo na dotičnem mestu; ker pa je temelj sprave enakopravnost, ne gledé na število, bilo bi gotovo dobro, da o tem vprašanju vsestransko razmišljajo. Ker se je na ožem nemškem jezičnem polju do gotovega časa omejevalo upotrebljevanje češkega jezika in je bil tako nemški jezik priznan kot edino veljavni, ker se pri razpisu za sodniška mesta večkrat ni zahtevalo znanje češkega jezika, zato se hoče s tem zavarovati enakopravnost češkemu jeziku, da se v čeških okrajih uvede češki kot notranji uradni jezik; da pa bi na Češkem ne trebalo uradnikov, ki znajo tudi nemški, o tem ni govora. Tega na Češkem tudi nihče ni zahteval, o tem niso nikjer govorili

niti Mladočehi, akoravno sicer niso ravno skromni v svojih zahtevah.

Vsled tega mora se to vprašanje dobro premisliti, ali naj bi to toplo željo vsega naroda pustili neizvršeno, in skoraj neverjetno je, da je grof Taaffe to željo kratko in malo odbil. Verjetneje je, da je zahteval neko zagotovilo, da se ta sprava popolnoma uresniči.

Kelikor mi je znano mnenje staročeških krogov, je v resnici tako, in oni poslanci, ki so omahovali vsled občnega mnenja, bili bi zopet ohrabreni v svojem delu in večina za spravo bila bi zagotovljena. Mladočehov bi ne pridobili za spravo, ker njim ni do nje, nego da dobé večino in vladajo sami. Saj so „Narodni Listy“ takoj pisali, dočim so prej zahtevali notranji češki uradni jezik, da bi sedaj ne bili prijaznejši spravi; trdili so tudi, da dr. Rieger nima pravice razpravljati o čem za češki narod.

„Narodni Listy“ so takoj zahtevali, naj se prekliče naredba pravosodnega ministra z dné 3. febr. in da se obnovi češko državno pravo. Naredba je v mnogem prenarejena z zadnjim pismom predsednika praškega prizivnega sodišča, a disciplinarne preiskave nekaterih nemških sodnikov dokazujejo, da se jezikovna naredba iz leta 1880 v resnici izvršuje in da so vse pritožbe o tem neosnovane. Ko bi Mladočehom danes dali državno pravo, gotovo bi jutri našli zopet kaj novega, ker se boré le sami zá-se, a ne za narodne pravice. Zato njihov krik ne sme nikogar strašiti, resni politiki češki poznajo meje, do katerih smejo iti, in češki narod ni takó slep, da ne bi znal presoditi, kdo dela za njegov blagor in kdo v njegovo propast.

O organizaciji našega novinarstva.

II.

Zahteve, kakeršne stavi dandanašnji v istini izobraženo občinstvo, razumni čitatelji do n a r o d n o

konserватivnega ali katoliškega novinarstva, so velike. Zahtevajo, naj primernim načinom razpravljamo politiška vprašanja, socijalna, obrtniška, gospodarsko - narodna, versko - politiška, cerkvena, šolska itd. Čitatelj zahteva, da ima v svojem listu zanesljivega in dobrega svetovaleca. Kako obilo in dobro bil bi preskrbljen katolišk list, da bi gledé velevažnega pomena svojega in koristi sotrudištva časnikarskega postal skupni cilj vseh razumnikov. Žal, da nas je razmerno še malo, kojim je pomen te zadeve dosti jasen in bi prijel za pero, da koristi katoliškemu časopisu.

Mnogo je taci, ki so jako mlačni do konservativnega časopisja in nebrizni vzlic temu, da se odlikujejo po svoji lepi nadarjenosti za to ali ono novinarsko stroko. Vsled tega se izborni zakladi stroge in občne véde zgublajo. Ta véda pojavlja se v glavah mnogih katoliških učenjakov, koja je pa pokopana z njimi vred brez koristi za potomce. Nasprotno pa liberalni tisek opleta krog sebe s puhlo učenostjo in s sleparijo potlačuje vzorno katoliško učenjastvo.

Marsikak bistri, duhoviti mislec in politik se skriva med katoliško duhovščino in med konservativci, toda malokateremu pride na misel, da bi prijel za pero in stopil na javno torišče. Za to se véda imamo pa kritikov dosti, koji na dolgo in široko umejo razpravljati, kako naj se pisari v novine. Često se dogaja, da se po katoliških društvih izražajo in razpravljajo duhovita in premišljena predavanja, v zasebnih razumniških krogih pojavi se tudi marsikak umesten nazor, toda konservativni list nima nič od tega, ker se mu ne pošiljajo take reči v objavljenje.

Marsikdo je dober pripovednik, humorist, satirik itd., toda za vse na svetu ne bi spisal dogodbe ali smešnice, s koje je baval prijatelje svoje v ožjem krogu, in da bi ga vtaknil v škripec. Poznamo celo vrsto dobrih pripovednikov, dopisnikov, člankarjev,

LISTEK.

„Jezuit in prostožidar“.

Povest. Spisal P. Louis Coloma. — (Iz Španskega po „Vaterlandu“ Vladiboj.)
(Dalje.)

Stori se noč, dež lije; duri sosednih hiš se zapró; ker pa jezuiti delajo vse narobe, odpró tudi sedaj duri na stežaje. Jezuit od davi prikorača v vežo in pihne ondi obešeno luč.

V tem trenutku potegne močna sapa in rezka reumatična bolečina v desni nogi opomni prijaznega bralca, da se ne stoji brez kazni v deževji in sapi.

Ali te duri, ki so zatvorjene, kadar se vse odprte, in se odpró, kadar se vse druge zatvorijo, obetajo toliko bogato bero zanimivih opazovanj, da se že sme zanašati na krepko drgnjenje bolečega uda z opodeldokom.

Ko bije ura najjst, ustavi se gori v ulici voz; visoka moška postava, zavita do ušes v dolg plašč, izstopi, prekorači urno ulico in stopi brez pomisleka skozi odprte duri v jezuitski samostan.

Zamán si béli lase ljubeznivi bralec dolge mučne tri ure, kdo bi utegnil biti ta nočni obisk, — tu stopi zopet naposled iz hiše na plano, hiti ravno tako hitro, kakor je bil prišel, po ulici proti vozu, sede vánj, in voz naglo ter glasno ropotaje oddrda.

Duri jezuitskega samostana se zatvorijo, drdranje voza in peketanje kónj izgubi se v daljavi, nočni čuvaj kliče drugo uro čez polnoč, in ljubeznivi bralec zapusti naposled svoje stališče.

Trdovraten katar, katerega si je to noč nakopal, pomnoži njegov srd do jezuitov, ki so, kakor méni, tega krivi.

No, bodisi krivda tu ali tam, — zabeležke ljubeznivega bralca hočemo spopolniti z nekaterimi podatki, ki jih imamo.*)

Brat Domingo klečal je bil pobožno premišljeval pred najsvetejšim zakramentom jedno uro, in je potem, kakor je bila to sploh dan na dan navada, gospodu superijoru služil pri sv. maši. Ko je opravil dolžnosti Marije, obrnil se je k dolžnostim Marte, in skuhal za tri jezuite, — takrat jih ni bilo več v samostanu, — tri skledice šoklade, izpil na to sam stojé v kuhinji skledico kave, in šel, s košaro pod plaščem, naposled na trg.

Bil je 3. december, praznik sv. Frančiška Ksaverija, apostola zahodne Indije, patrona misijonarjev družbe Jezusove, in brat Domingo sklenil je prazniku na čast postaviti na mizo očetov jed, ki jo je izumil sam. Brat Domingo je bil izvanrednost v svoji vrsti, pravi ženij kuharstva, ki pa mu je

*) Povest, ki je priobčimo, ni nikakor izmišljena, temveč resnična. Iz previdnosti zamolčimo oseba in krajevna imena in omenimo le to, da se ta povest ni vršila na Španskem.

pristrigovalo ubožstvo peroti; moral se je torej pri kupovanji zadovoljiti z jako skromnimi reči, mej katerimi je rudeči guinejski poper igral glavno vlogo. Vračajoč se s trga zadene ob hišnih durih na starko, ki ga vpraša, je li bi mogla govoriti nekaj besed s P. Antonijem.

„Častitljivi gospod so v izpovednici,“ odvrne brat Domingo.

Starka bila je zaradi tega skoro jezna, in ni vedela, kaj bi storila. Potem pa privleče iz nedrij pismo in je izroči bratu, prosé, naj je ponese prej ko mogoče očetu Antoniju.

Domingo obljubi in stopi v hišo. Kakor je bil navajen, pripré vrata na pol.

Mej tem stopil je bil oče superior v svojo sobo. Sedaj je prišla ura, da je mogel, po opravljenih drugih opravilih, baviti se nekoliko z najljubšim mu delom.

Superijor, mož živahnega duha, bil je znan pisatelj, čigar dela so bila prevedena skoro v vse evropske jezike in jih je cenil ves svet. Kot malokdo drugi moških vedel se je varovati laskavosti in zaničeval je obrekovanje; iz neke dragocene knjige vzel si je gëslo: „Boljši nisi, ako te hvalijo; in slabši nisi, ako te obrekujejo.“

V kotu sobe blizu okna je stala miza, polna listin, starih in novih knjig, tiskanih v živih in mrtvih jezikih. Iz vseh teh spomenikov človeške

ki so jako marljivi in delavni — žal, za liberalne nemške liste. Ti časopisi tudi često priobčujejo duševne izvore katoliških mislecev, radi se ponasajo s tem, toda zajedno takoj na drugi strani zabavljajo z „neumnostjo“, „nazadnjaštvom in mračnjaštvom med katoliki“.

Menj izurjeni konservativni dopisniki imajo to hibo, da izrečno pošiljajo novinarom poročila v cerkvenem okviru, ne da bi se ozirali po širšem obzorju in pazili na potrebno raznovrstnost v svojih poročilih. S tem se uvaja jednoličnost v novine in dolgočasi najbolj odločnega katolika. Nekateri dopisniki kaj radi pišejo zopet dolge nekrologe. Dobrim dopisom seveda se ne dá ustanoviti merilo, ker izber tvarine in vsebine tiči v opazovalnem daru dopisnikovem, a toli vendar treba opomniti, da se čitajo v novinah najraje dopisi, čem raznovrstnejši in krajši so.

Najhvaležnejši je vrednik za take spise, ki se tičejo javnih vprašanj, katera so baš na dnevnem redu, in če v polemikah dobi dobro pomoč. Kadar se gre in razpravlja o utrjevanju konservativne organizacije, imajo dopisniki vedno prilivati in ne odjenjati, dokler se stvar ne izvede in izvrši temeljito.

Tudi dobrih katoliških listkarjev ali feljetonistov imeli bi na izber, da bi hoteli v javnost. Duhovščina naša peča se večinoma poleg pastirstva in bogoslovne discipline s to ali ono védo, umetelnostjo, pesništvo itd., kar bi bilo često strokovnjakom v čast. Med duhovščino imamo dosti zgodovinskih raziskalcev, mnogo odličnjakov na polji zgodovinske literature, kulturne historije, topografije itd.; dalje imamo noveliste, lirike i. dr.; med duhovščino našo poznamo fizike, kemike, prave kapacitete v rastlinoslovju, rudinstvu i. dr.; in da se baš duhovščina slovenska marljivo peča s postopnim časovnim izobraževanjem v stroki svetne véde, to lahko dokažejo knjigotržna založništva.

Novo izšle knjige in druge spise največ kupujejo še duhovniki. In baš tu bi duhovščina mogla poročati in razpravljati o najzanimivejših dogodkih in v svojih glasilih razpravljati posamična vednostna vprašanja, najnovejše izumitve in napredek na polji splošnega razvoja. Tako delo dobro vpliva, ker vsak pisatelj razpravlja svoj omiljeni predmet, to je, tako vsebino in snov, kojo na podlagi podrobnih studij temeljito ovlađa. To vpliva na čitatelja izpodbudno, podpira daljšo njegovo izobražbo, ter podeljuje novinarom čvrstost in svežost.

Nadejamo se, da smo s tem dosti povedali in prispeli vsaj deloma v izpodbudo takih krogov, ki bi v dovršenost in popolnost konservativnih listov mogli pripomoči po svojih močéh.

Poglavitna svrha, največji nalog žurnalistike pa tiči v tem, da politično vzgaja narod. Toda kakor se nahajajo poleg dobrih pedagogov i slabi, tako imamo tudi politiške pedagoge, ki zapeljujejo narod na slaba pota. Končujemo pa to razpravo z iskreno željo:

Slovensko novinarstvo se razširjaj in krépi ter narod vódi k cilju, k njegovemu blagru, ter mu bodi dober pedagog! S.

modrosti vzdigal se je oni spomenik božje modrosti in ljubezni, ki je postavljen za vse, ki hočejo iskati v njem rešitev iz svojih dvomov in trdna tla za svoje upanje: križ.

Oče superijor vsedel se je bil zadovoljno vzdihnivši pred svojo pisalno mizo na naslanjačo in začel v knjigah in listinah prebirati. Na obrazu bralo se mu je vedno živahnejše delovanje, lica so mu zarudela, oči se mu iskrale; prijel je za pero, da bi pisal.

Ali predno začne, vzame podobo svete Device, stoječe v zlatem okvirju pod križem, pritisne jo na svoja ustna z istim spoštovanjem, kakor poljublja nedolžno dete roko svoji materi, in pravi glasnim tresočim glasom: „Quot grammata scribam, tot laudes tibi persolvo!“ *)

V tem trenutku začuje trkanje po vratih. Ubogi superijor upré najprej svoj skrbipoln pogled na vrata, potem zopet na belo póllo papirja pred seboj, vabečo ga, zapisati nánjo svoje misli. Ne da bi odložil pero, pravi mirno: „Prosto!“

Jezuit vstopi; mlad mož je, v njegovem obrazu izražena je na neobičajan način tiha veselost in moralična utrujenost. Ako bi hotel slikati na zemljo izgnanega angelja — moral bi biti podoben njemu. Počasi stopi bliže, v eni roki čepico, v drugi držeč

*) Vsaka črka, ki jo pišem, bodi tebi v hvalo.

Politični pregled.

V Ljubljani, 19. avgusta.

Notranje dežele.

Volitve na Koroškem. „Kärntner Volksblatt“ je te dni objavil neveselo poročilo, da se nemški konservativci ne bodo vdeležili deželno-zborskih volitev, ker liberalci preveč besne zaradi znanega dogodka Podkloštrum in skušajo tudi drugje vprizoriti enake izgrede. Po vsem Koroškem, v vsaki vasi se je pričela silna agitacija osobito proti duhovnikom. Bil je ravno sedaj pravi trenutek, da bi se bile stranke pomirile, toda dotični krogi držali so križem roke in zato bodo doživeli prepir. Žalostno je pač, da se koroški nemški katoliki in konservativci ne upajo na dan.

Češka. V nedeljo je bila v Pardubicah slavnost povodom desetletnice češkega šolskega društva. Med drugim je govoril tudi Moravan dr. Žaček o skupnosti Čehov na Češkem in Moravskem ter rekel: „Ne izgovorim fraze, ako trdim, da se vsak Moravan čuti srečnejšega na Češkem. Tu drugače sije sonce, tukaj lepše zelené gozdi, tukaj čutimo drugi, v resnici češki zrak, katerega pogrešamo na Moravskem.“

Vnanje države.

Rusija. O pomenu, katerega ima obisk nemškega cesarja na Ruskem, piše „Nordd. Allg. Ztg.“ mej drugim tudi to-le: „Pomen shoda nemškega cesarja z ruskim carjem je dovolj razviden v nedavnem pismu, katero je pisal car svojemu vojnemu ministru. V tem listu pravi car, da organizacija ruskega vojaštva nima napadnih namenov, marveč le obrambo in zavarovanje ruske države in njene časti. Obisk nemškega cesarja v Peterburgu in njegovo večdnevno občevanje z ruskim carjem bo le bolj utrdilo evropski mir. To je pač največja dragocenost, katero bo prinesel nemški cesar svojemu narodu s svojega sedanjega popotovanja v severni Evropi. Nemški narod mu bo de za to gotovo hvaležen.“

Francija. „Journal des Débats“ vidi v obisku nemškega cesarja na Ruskem znamenje uljudnosti in dobrih razmer med Rusijo in Nemčijo. Imenovani list ne veruje časniškim poročilom, da se utegne vsled imenovanja obiska izpremeniti splošni evropski položaj. — Kakor poročajo glasila francoskih delavskih krogov, nameravajo francoski socialistički delavci osnovati kongres v Chatelleraultu dné 15. oktobra.

Anglija. Kakor je poročal državni podtajnik Fergusson v angleški spodnji zbornici, preneljena so poročila, da se je sklenena portugalsko-angleška pogodba tudi že podpisala. Portugalska vlada prepušča Angliji Matabele in mašonsko deželo, kar je leži od Sambesija dalje proti jugu. Severni del pa si pridrži Portugal. Vse Barotse- in Banganela-ozemlje bo pripadalo Angliji, istotako zapadni breg Nyassa-jezera in reke Šire. Ozemlje med vzhodnim obrežjem imenovanega jezera in morjem, kakor tudi pokrajine na zgornjem Sambesiji bodo lastnina portugalska, toda Portugal mora priznavati svobodno plovbo na reki Sambesiji. Ker si država Kongo prisvaja Lundo, niso se mogle vrvnati meje na severu in zapadu. Ko se Portugal z zadnje imenovano državo gledé na Lundo sporazumi, potem bo mogoče popolnoma omejiti angleško in portugalsko ozemlje.

Grecija. Grke pa res zelo boli, da je turška vlada ugodila bolgarski noti z ozirom na imenovanje bolgarskih škofov v Macedoniji. Tako so pokazali svojo nevoljo predzadnjo nedeljo v Atenah z

pismo, ki je je dala starka bratu Domingu. O. Antonijo je. „Pokrite se, za Božjo voljo pokrite se, Oče!“ vzklikne mu superijor naproti in pristavi na to takim glasom, ki je brez njegove volje izdal, kako hitro želi pogovor končati: „Kaj je?“ O. Antonijo opazi, da je bil prišel o nepravem času in obrnivši se k durim pravi: „Gospod, ako imate delo“ — —.

„O ne! — To se pravi pač“, — toda nič ne dé. Tega Damirona moram zavrniti — v tem trenutku našel sem nitko do njegovega klopčiča. On trdi, da neha biti človeška prostost tam, kjer se začena Božja vsegavednost in — ali govorite oče“.

„Blagovolite, gospod, prebrati to pismo“, pravi o. Antonijo ter mu hoče predati pismo.

„Preberite mi pismo Vi, in prihranite mi delo“, odvrne superijor, trudeč se na vso moč, da bi obranil v glavi misli, s katerimi je hotel zavrniti Damirona.

„Uboga, izgubljena ovčica hoče se vrniti nazaj v hlev“, pravi o. Antonijo in razgane pisanje.

„Vrata ji moramo odpreti na stežaje“, vzklikne ves goreč superijor. In kakor bi sedaj ne imel nobene druge misli, odloži peró, sname si očala in se nasloni nazaj v naslanjačo položivši roke v naročaj.

(Dalje sledi.)

objavo proti umeščenju bolgarskih škofov. Pri tej priliki se je zbralo v in zunaj tamošnje cerkve do 10.000 ljudi. Glavni govornik je bil neki profesor bogoslovja, po imenu Synodikos. V svojem navdušenem govoru je kazal zbrani množici preganjanja grških duhovnikov, učiteljev in učiteljic v Turčiji. Svoj govor je sklenil z naslednjimi, proti Turčiji naperjenimi besedami: ves grški narod se mora združiti, „da bo mogel varovati svoje najvišje národno in cerkveno imetje pred turškim trinogom“. Po službi božji je nagovoril isti govornik pred cerkvijo zbrano množico, ki ga je z navdušenjem poslušala in odobraval njegove nazore. Popoldné se je zbralo 4000 v Atenah bivajočih Macedoncev, Epirotov in Krečanov, katerim so se pridružili še grški duhovniki, učitelji in dijaki. V veliki dvorani mestne hiše so sprejeli ugovor proti turški vladi, ker zatira njihove cerkve ter so sklenili, da osnujejo v Atenah veliko demonstracijo, s katero bodo prisilili tudi vladu k „dejavni politiki“.

Turčija. Vojno sodišče je obsodilo one osebe, katere so se bile vdeležile nemira in razgrajanja v armenski cerkvi proti tamošnjemu patrijarhu. Glavni razgrajalec in zločinec je obsojen na smrt, trije njegovi tovariši na petnajstletno in deset zločincev na šestletno ječo. Ministerski svét je potrdil obsodbo, katero so zdaj predložili sultanu.

Izvirni dopisi.

Slavno vredništvo „Slovenca“! *)

Prosim, da blagovolite na podlagi § 19 tiskovnega zakona vzprejeti sledeči popravek, prav za prav obrambo proti skozi in skozi neresničnemu dopisu „Iz Ljubljane, 7. avgusta, v št. 183“. Ves ta dopis, dasi ni moje ime imenovano, je naperjen proti moji osebi, in pravico bi imel, da se obrnem do oblasti, da zaslužno kaznuje istega, kateri z obrekovanjem hoče škodovati bližnjemu. A le z nekaterimi besedami mu odgovorim.

Dopisnik je brezdvomno kak vinski trgovec, kateri je zgolj iz kruhoborstva, da bi meni škodoval, priobčil dotični dopis, — gotovo ne iz človekoljubja — skril se je pod krinko anonimnosti. Ako je o svojih trditvah preverjen, naj bi bil slobodno podpisal svoje ime, vse občinstvo moralo bi mu biti zato hvaležno. Ako je moje vino fabricirano, potem bi pač uradni oblasti ne trebalo, da jo častni možakar in ž njo občinstvo o tem podučí, kajti politični kot zdravstveni urad, to je v tej zadevi c. kr. okrajno glavarstvo ljubljansko, bilo bi gotovo prvo, katero bi prodajo ponarejenega ali fabriciranega vina prepovedalo in prepovedati moralo v smislu obstoječih postav.

Moje vino, katero jaz prodajem, je pristno vino iz grozdja, in vsakemu so pristopne vse moje kleti zmirom in k vsaki preiskavi.

Ako dopisnik pravi, da prodam veliko vina, več ko vsi drugi vinski trgovci skupaj, je ta vzrok zgolj v tem, da sem zadovoljen z malim dobičkom.

V obče pa povem neznanemu obrekovalcu, da na nadaljne napade ne bodem več odgovarjal, da pa bodem, ako bi se isti še ponavljali, klical postavno pomoč proti njemu. To je moja prva in zadnja beseda.

Viktor Belaffio,

vinski trgovec v Kolizeju v Spodnji Šiški in v Ljubljani.

Z Dunaja, dné 17. avgusta. Te dni od petka nadalje bivajo na Dunaji nemški pevski zbori iz Avstro-Ogrske in iz Nemčije — zbrani v ta namen, da se poskušajo v svojih nemških pesnih, da se navdušujejo za nemške ideje in da svetu v visokoletečih frazah pokažejo, da je Dunaj izključljivo nemško mesto. Ker je mogoče, da se mnogo čitateljev zanima za ta v resnici velikanski pevski shod, popišem ga tu v kratkih potezah.

Dunaj s svojo letošnjo razstavo ima že tako naravo, da ná-se tujce vleče. Tako je bilo v preteklem mesecu juliju tukaj 33.905 tujcev samo v hôtelih izkazanih. Koliko jih je prenočevalo v nižjih gostilnah, koliko v privatnih hišah, koliko pri znancih, sorodnikih! Ker nima razstava toliko obilo obiskovalcev, kakor leta 1873., pomagajo si Dunajčanje na drug način.

Osnova se je mnogobrojen odsek, kojega naloga je bila, osnovati „šesti pevski shod nemških pevskih zborov“. V ta namen postavili so blizu razstave velikansko leseno poslopje, ki more v svojih prostorih lahko nad 20.000 ljudi v svojo sredino

*) Kedar bode te še poslal kak popravek, blagovolite prej prečitati tiskovni zakon, na katerega se sklicujete, da sestavite stvaren odgovor. Dalje Vam naravnost povemo, da se prav nič ne strahimo „postavne pomoči“, s katero nam Vi in Vaši agentje pretite. Op. vred.

vsprejeti, povabili vse nemške zборе c e l e g a s v e t a, in na tak način zbralo se je pretekli petek blizu 13.000 pevcev, ne računši drugih tujcev, kateri so se tem pevcem pridružili. Da je med temi pevci štatistov ali glumačev, prepričal sem se sam, pa to nič ne dē.

Da so se med pevce tudi telovadna društva in prostovoljni gasilci pomešali, to ne moti veselice. Na ta dan popoldne okoli 1/4 ure zbrala so se vsa ta društva pri magistratnem poslopju, uvrstila se in po nekaterih govorih, ki so ob enakih prilikah neizogibni, začela so se ta društva počasi pomikati po „Ring“-u v Prater k pevskega poslopju. Predno se je ta množica 13.000 pevcev mogla razviti in predno je vsa truma enakomerno korakala, bila je že 1/5 ure. Od magistratnega poslopja do cilja v Pratru potrebuje se jedno uro peš hodā, ti pa so več časa rabili. Prvi zbori prišli so ob 6. uri tja, zadnji pa ob 8. uri. Prostor ob obeh straneh ulic, koder so pevci šli, bil je ljudstva natlačen, nad 600.000 ljudi bilo je gledalcev. Jaz sem se hotel potruditi, da bi bil kolikor mogoče blizu mimokorakajočih pevcev, nastavl sem se že nekoliko ur pred začetkom vse slavnosti ob cesti, kjer sem vedel, da morajo pevci mimo. Toda uro za uro na jednom mestu, kakor pribit stati, to se mi je zdelo premučno in zapustil sem svoj prostor, ki ga je drug z veseljem prevzel. Tako je množica čakala nad tri ure, nekateri še več časa, na jednom prostoru nepremično, da so mogli od blizu pevce videti. Na oknih bilo je vse polno natlačenega ženskega spola. Bila pa je tudi krasna in velikanska taka množica pevcev, toliko zastav, vozov, godb, vse v najrazličnejših nošah. Kaj tacega, sami Dunajčani trdijo, še niso videli.

Vsa pot trajala je tri in pol ure; človek bi mislil, ljudje se bodo naveličali gledati, ploskati, „hoch“ klicati, ali vsaj pevci bodo trudni in mirno mimo korakali. Kaj še? To je bilo vedno pozdravljanje, odzdravljanje, popevanje itd. itd. Ko je bila že tema in so zadnji pevci dospeli srečno v pevske poslopje, potem začelo se je še-le pravo petje. V posebnem poslopju nastopili so posamezni pevski zbori, obsežajoči 300 in še več pevcev, ter so res lepo peli. Najbolj všeč mi je bila pesen „Grüss dich Gott, Wien“, nalašč zložena od Jüngst-a iz Draždan. Poslušal sem že marsikatero pesen v svojem življenju, marsikatera domača mi je globoko v srce segla — vendar kaj tacega nisem še slišal. Poslušalo je občinstvo tako tiho, kakor ne bi bilo več nego nekoliko oseb v poslopju, bilo pa jih je nad 15.000. Ko pa so odpeli draždanski pevci, nastal je tak vrišč po poslopju, da je bilo groza. Ponavljali so pesen v drugič, v tretjič, več niso hoteli, vedno je bilo večje odobravanje. Ti trenotki ostali mi bodo dolgo v spominu.

Kak pritisk občinstva je bil, razvidno je iz tega, da so kar trumoma čez plate plezali v notranji prostor okolu pevskega poslopja, ko se je zvedelo, da se vstopnice več ne dobē, čeravno je bil to še-le prvi večer.

Od vse zbrane množice pevcev zgodil se je do sedaj samo jeden nesrečen slučaj, kolikor se je zvedelo. Prvi večer v petek prišel je jeden pevec pozno v noč, recimo ob dveh, domov v svoje stanovanje v II. okraji. Ker je revež preveč pel, preveč žejen bil, pil je tudi preveč in se je hotel na okni zvedriti. Ker se je preveč nagnil, zgubil je ravnotežje in na tlak tako nesrečno na glavo padel, da je takoj mrtev ostal. Danes je bil njegov pogreb.

Navdušenih govorov, ki imajo vsi jedno smer, tu ne bodem navajal, ker mi kot Avstrijecu in Slovencu niso nič sra ogreli, toliko pač lahko dostavljam, da časopisi tukajšnji sami nekoliko lepšajo v avstrijskem duhu.

Iz Kroepe, 16. avgusta. Redki dopisi, ko bele vrane so od tukaj. Istinito pa se temu ni čuditi, malo, malo je snovi za dopisovanje! Vse hodi in gré naravno pot za vsakdanjim kruhom.

Ali toli bolj vzradosti človeka, ko sliši tihega večera mile pesni iz grl domačinov navzlic trudpólnemu dnevnemu delu, in nehoté se mora poprašati, zakaj je zamrlo nekaj zeló krepko pevsko društvo: „Odmev“.

Naravna posledica časovnega gibanja — ljudstvo prihaja in odhaja! Večina udov razkropila se je po širnem svetu, ali ostalo je še lepo število, in kar je glavno, ostal še pevovodja, vrlo delavni g. K. Zato moramo toliko bolj z radostjo pozdravljati vest, da pevsko društvo zopet vstaja in se preraja, ker

dela bo veliko, izvežbati se bodo morale zopet nove, mlade moči.

Res, da bodo starejši pevci nekaka zaslomba novim močem, a vsejedno ne smemo prenizko ceniti nauke pri poučevanju petja.

Ali ne strašimo se, moči so tú in tudi veselja ne primanjkuje — drugo pa bode vse iz tega izviralno. Sicer priznavamo, da pri naših razmerah je težavno z veseljem delovati, ker ravno te so pri nas — silno žalostne! Ali trdna volja mora človeka voditi, četudi ne pričakuje priznanja pri različnih faktorjih, da vendar deluje po svoje za narodno sveto stvar!

Petje blaži srce in marsikaj poneha v krajih, kjer se porajajo pevski zbori, kar bi se drugače zaman trudil doseči! Pevaje, zlá ne misli, v petji slast je vsa! — Zato ravno še enkrat z veseljem pozdravljamo misel, znova oživiti petje. Bog daj dober uspeh in dobro, trdno voljo pevcem, kakor vodji!

Z Ribnice na Pohorju, 18. avgusta. (Razne slavnosti.) Malokatero leto praznovalo se je v Ribnici že toliko slavnostij, kakor letos. Naj mi bo torej dovoljeno omeniti jih z nekolikimi besedami.

Prva se je vršila dné 20. julija, ko je bilo blagoslovljenje novo prikupljenega zemljišča za pokopališče. Ker v naši župniji število prebivalcev vsako leto narašča, ni čuda, da je naposled staro, majhno pokopališče, pod podružno cerkvico svetega Lenarta, začelo biti premajheno in da je bilo neobhodno potrebno prikupiti nekaj nove zemlje. Na takošni način se je po prizadevanji č. g. župnika J. Hrastelj-na staro naše pokopališče za jeden oral zemlje povečalo, primerno ogradilo in — kar je še več — oskrbelo z novim velikim križem v sredi pokopališča, ki je, umetalno izdelan, stal sam nad 50 gld. Ko je bilo vse potrebno srečno izvršeno, vršilo se je na gori imenovani dan blagoslovljenja znamenja sv. križa kakor tudi pokopališča prav slovesno. Na pokopališču, kamor se je znamenje sv. križa v sprevodu preneslo, bila je potem pridiga, katero je govoril č. g. župnik Slavič od sv. Antona, ki je kaj dobro naznačevala vedno zavetje pravičnega in grešnika pod senco sv. križa. Ljudstva, ne le iz domače, marveč tudi bližnjih župnij se je vse trlo. Na to se je vršilo še slovesno sv. opravilo v podružnici sv. Lenarta, in ko je to minulo, hitel je velik del množice obiskat grobove svojih rajnih, kateri so tukaj večinoma brez spomenkov, zato pa je dosti ganljiveje, videti nad grobom klečč živ spomenik, ki za duše ranjkih moli. Ta lepa navada je tukaj še v polnem razcvetu.

Štirinajst dni pozneje vršila se je tukaj v farni cerkvi druga slavnost, slavnost zlate, ali rekli bi, skoraj demantne poroke (kajti le 6 mesecev je še manjkalo do 60 let, ko sta bila poročena) Martina in Marije Stepišnik, ki še sedaj v visoki starosti gospodarita na svojem posestvu, ležečem nekoliko pod cerkvijo sv. Lenarta. Zlatoporočeni ženin bil je rojen 1807. l., a tovarišica njegova je le okolo pet let mlajša. Slavljenec je sicer priprost kmetič, ki pa je opravljal dolga leta službo cerkvenega ključarja zlasti pri podružni cerkvi sv. Lenarta ter je še sedaj krepko stopal pred oltar. Še las na glavi mu starost njegova ni vseh pobelila. S svojo ženo imel je desetero otrok, od katerih pa jih je že nekaj umrlo, a ona sta še ostala zdrava in krepka. Prav na to veliko znamenje dobrote božje kazali so tudi č. g. župnik v svojem nagovoru zlatoporočencev pred oltarjem, ki je mnogim, zlasti zakonskim, segal do sra ter jih gotovo spodbudil k zaupanju v božjo previdnost. Mirno in zadovoljno sta živela ter tako dosegla visoko starost. Pa ne le samo ona, še dosti drugih oseb je v naši župniji, ki se ponašajo s starostjo preko 80 let, kar najlepše priča, da je slovenski rod tukaj zdrav in krepak, kakor tudi, da sta zrak in voda v naših hribih človeškemu zdravju ugodna. Mrzlo je sicer po zimih v teh hribih, toda obilni še lesovi zabranjujejo po letu tú preveliko vročino, provzročujoč, da ostane vsaj pitna voda čez celo leto zdrava in sveža.

Slavnost sama se je vršila v splošno zadovoljnost, le to je bilo čudno, da so ravno takošni ljudje, hočem reči nemčurji, najbolj hoteli povečat s svojo navzočnostjo redko slavnost, o katerih je vendar znano, da slovenski kmet v njihovih očeh nima velike veljave. Pa se je lahko reklo o téh mnogih, da je bilo nalašč za nje to nedeljo čitane evangelje o farizeju in cestnarju, kajti slovenski kmetje so ostali v župnijski cerkvi pri vratih in trkali ob prsi rekoč: „Prizanesi mi, o Gospod, ker sem Slovenec!“

Pa je že tako povsod, ako je tudi zlatoporočenec v rokah take gospóde le igrača, kar je bil imenovan Martin Stepišnik doslej vedno. Menda postane mlajši zarod nekoliko energičnejši . . .

Tretjo slavnost, pa so praznovali včeraj tukaj v Ribnici zbrani veteraneje. Domačinov se ni dosti udeležilo, toda prišlo je dokaj gostov iz Vuzenice in Remšnika. Poslednji so donesli s seboj krasno veteransko vojaško zastavo z lepim slovenskim napisom: „Vse za vero, cesarja, domovino!“ Pod takošno zastavo morejo se zbirati le slovenski veteraneje, torej škoda, da se niso zbrali „Viribus unitis“ vsi. Prizadevanje v tem smislu tukajšnjega dacarja g. Vezjaka bilo je veliko, vendar mnogi so se vabilu odtegnili z izgovorom: „denarja ni!“ Za ribniške veterane to ni posebno lepo, kajti v cerkev je itak vsakemu dolžnost iti, pa bi naj tudi v polnem številu pokazali, koliko je v naših hribih takošnih mož, ki služeč cesarju niso še pozabili dolžnosti, na katere jih opominja napis na zastavi: „Vse za vero, za cesarja, domovino!“ Té besede bile so tudi napotilej nagovoru veteranov, ki ga je imel tukajšnji č. kaplan Merc. Med mašo pel je kaj izborno tukajšnji, še pred nedavnim sostavljeni moški pevski zbor; petja ljudstvo ne more zadosti prehaliti. Očividno, da bi se dalo tudi v povzdigo lepega cerkvenega petja pri nas dosti storiti, ako bi le ne manjkalo potrebnih sredstev in dobre volje. Vendar, upati hočemo, da vsaj to, kar že imamo, takó kmalu ne bo zaspalo.

Iz povedanega je torej razvidno, da tudi v našem gorovju nismo brez veselice, pogosto še jako zanimivih, a vsikdar pa srce razveseljujočih. Naš gorjanec tudi ne zahteva veliko, in ako je le vsaj nekoliko spremenbe od navadnih nedelj, pa je s tem že popolnoma zadovoljen. Tukaj bi bilo sploh plodno polje za zborovanje in veselice slovenskih društev, kakor: „Slovenskega društva“, „Triglava“, „Savinjskega Sokola“ i. t. d. Mogoče, da se pri prirejanji svojih zborovanj, izletov in veselice i. t. d. spomni katero teh društev tudi pohorske Ribnice. In kakor sem rekel, takó bodi!

Dnevne novice.

(Najvišje potrjenje) je dobil postavni načrt deželne zboru kranjskega o mitnini v Kamniku.

(Imenovanje.) Pravni praktikant pri deželnem sodišču v Gradcu g. dr. Fr. Poček je imenovan za avskultanta na Kranjskem.

(Petindvajsetletnico) praznujejo danes v Gorjah pri č. g. župniku Janezu Ažmanu č. gg. duhovniki, ki so bili posvečeni l. 1865. Med njimi je tudi preč. g. kanonik K. Klun.

(Z Dobrne.) Rojstveni dan cesarjev so napovedale vihraječe zastave že v nedeljo. Ko je v nedeljo bilo odzvonilo „večno luč“, oglasili so se pokajoči topiči ter nas privabili pod vedro nebo. V mraku zbirali smo se na prostoru pred hišo zdravilnico. Tam se je vršila serenada. Čez sto po vrvicah razobešenih lampijonov kljubovalo je nočni temi. In kdo li bi mogel prešteti še vse luči na mizah, posajenih širom trga, sred katerega je svirala godba. Na sosedni višavici so pa sikajoče rakete razvedrovale gledalce. Konečno nam je bengalična razsvetljava posvetila v noč ter nas razposlala domov. — Danes (v ponedeljak) ob 8. uri je bila v topliški kapelici tiha sv. maša. Iste so se vdeležili topličarji, kojim bodisi telesne moči, bodisi druge okoliščine, branijo priti k službi božji v farni cerkvi ob deveti uri. Tu je velečast. gosp. dekan popeval slovesno sv. mašo. In razumeva se pač samo ob sebi, da so pri istej bili zastopani raznovrstni stanevi, to izmed občinstva tujega, to domačega. — Popoldne je neki zasebnik osnoval topličarjem navadno družbinsko igro, a zvečer je v dvorani čeden „venček“ ovenčal v našem kraju današnji praznik narodov avstrijskih.

(Pogreb gosp. Fr. Kotnika.) Z Vrhnike se nam piše: Nemila smrt nam je pobrala iskrenega rodoljuba g. Frančiška Kotnika, tovarnarja in posestnika na Verdu pri Vrhniki. Pokojnik je dolgo časa bolehal za neozdravljivo boleznijo, dné 15. t. m. pa je udan v previdnost božjo sklenil svoje zemsko življenje. Pogreb je bil v nedeljo ob 5. uri popoldne, vreden vrlega narodnjaka. Mnogo ljudstva iz našega trga, Ljubljane, Postojine, Logateca in drugih krajev je prišlo rajniku skazat zadnjo čast. Navzočni so bili mej drugimi: gosp. deželni glavar dr. Poklukar, c. kr. okr. glavar g. Mahkot, člani okr. šolskega sveta itd. Vrli „Slavci“ so krasno zapeli tri žalostinke. Pred krsto je šla z zastavo šolska

mladina, kateri je bil pokojnik prijatelj in dobronik; dalje vrhniška čitalnica z zastavo, borovniško bralno društvo z zastavo, deputacija ljubljanskega „Sokola“ in biciklistov. Vencev je bilo do šestdeset. — Rajnki je bil ud mnogih narodnih društev, podpornik človekoljubnih naprav. Družina je zgubila z njim skrbnega očeta, vrhniška občina modrega in vrlega svetovalca. Bil je pošten katoličan in veren sin domovine.

(V Kranju) nameravajo, kakor nam od tam poroča prijatelj, višji gimnazijalci in abiturientje s sodelovanjem velikošolcev prirediti dne 24. avgusta veselico na korist „Podpornemu društvu za velikošolce“. Iz posebne prijaznosti bodeta sodelovala g. A. Štefanič in c. in kr. vojaška godba domačega pešpolka. Kolikor smemo soditi po pripravah in zanimanju občinstva, obeča veselica biti sijajna, zato naj bi se je vdeležili vsi bližnji rodoljubi.

(Štajersko deželno razstavo) v Gradcu je v nedeljo obiskalo 4727 oseb. Ob 10. uri 30 minut so izpustili šest golobov-pismonoscev do Wöllersdorfa na Nižje-Avstrijskem, kamor so prileteli ob 12. uri 40 minut.

(Občni zbor društva „Società del progresso“) v Trstu je bil razpuščen, ker so nekateri neodrešenci kritikovali razpust društva „Pro Patria“.

(Avstrijski lekarji) imajo od 25. do 28. t. m. shod v Gradcu.

(Novi tarifi na južni železnici) bodo veljavni s 1. dnem septembra in so razdeljeni na tri zone. Za prvo od 1 do 300 kilometrov bodo cene za vse razrede znižane za 15 %, za drugo od 300 do 450 kilometrov za 20 %, v tretji nad 450 kilometrov bodo cene znižane do 42,5 %.

(Italijanske sleparije na Jadranskem morju.) „Frankfurter Ztg.“ je nedavno poročala, da se v Florenciji snuje veliko ribarsko društvo z glavnico 5 milijonov frankov pod imenom „Compagnia della Pesca nell' Adriatico“; temu društvu na čelu je knez Toma Savojski. Delnice so se podpisavale od 15. do 30. julija v Berlinu pri prvih bankirjih in menjalnicah. V razglasu trdijo delničarji, da hoče društvo izboljšati gmotno stanje siromašnih ribarjev ob jadranskih obalah, nam pa se zdi to podjetje sumljivo. Razglas obljubljuje, da bodo ribarjem zvišali zaslužek za polovico, ob enem pa delničarjem izplačali velike dividende. Ker ribarska društva sploh ne morejo izplačevati visokih dividend in ker ob italijanski obali Adrije ni rib in je vse ribarstvo osredotočeno ob isterskem, hrvaškem in dalmatinskem obrežju, naj bi dotični avstrijski krogi imeli pozorne oči na to društvo.

(Šovinizem na Lloydovih parnikih.) Lloydovi parniki, ki plovijo ob Dalmaciji, imajo neki nov oglas v sedmih jezikih, toda o hrvaškem ali sploh kakem slovanskem jeziku ni sledu.

(Poskusen samomor.) Podčastnik Saitz domačega pešpolka, prideljen vojaški šoli v Trstu, hotel se je v nedeljo zjutraj ustreliti; nevarno ranjenega so prenesli v vojaško bolnišnico.

Raznoterosti.

— Srednje-ameriške republike. Ker se o teh državah zadnji čas toliko govori in piše, utegne tega ali onega zanimati njih zemljepisnostatiški podatek. Guatemala, na Mehiko meječa država, meri 121.140 štirijaških kilometrov in ima poldrug milijon prebivalcev. Med temi je največ Indijancev, mešancev, 20.000 belopoltnih in nekaj malega zamorcev. Armada šteje 2180 stalnih mož in 33.000 brambovcev. — Honduras meri 120.480 štirijaških kilometrov in šteje 352.000 ljudi. Prebivalstvo je večinoma indijansko. Ta republika ima

843 mož stalne armade in 31.000 brambovcev. — San Salvador je sicer najmanjša, a vendar najbolj obljubena dežela. Meri namreč le 18.720 štirijaških milj, a vkljub temu šteje 482.000 ljudi; z večine bele polti, ostali so Indijanci in mešanci; Indijanci so malodane vsi katoliki. Armada šteje 1000 mož stalnih čet in 18.000 brambovcev. — Nikaragua ima na 134.000 štirijaških kilometrih le 300.000 prebivalcev. Med temi je le malo belopoltnih ljudi. Armada šteje 300 mož stalnih čet in 3600 brambovcev.

— Črnogorska letina. Kakor se poroča iz Cetinja, imela bode Črnogora letošnje leto precej dobro letino. Po dveletni slabi letini in bēdi bode zdaj Črnogoreem vendar malo odleglo. Vsaj lakote ni več pričakovati, kakor je bila zadnje leto.

— Smrtni skok. Iz Kanade (Amerika) se poroča listom: Tukajšnji domačin Macagfray je skočil v Bostonu 150 metrov globoko v vjdo. Takoj je obležal mrtev. Sicer se mu je bil že večkrat posrečil skok z visokih mostov, toda naposled je pa le plačal svojo predrznost s smrtjo.

Telegrami.

Dunaj, 18. avgusta. Tudi v Berlinu, Bukreši, Belem Gradu, Carjigradu, Sofiji in Kodanji se je slovesno praznoval rojstveni dan cesarja Franca Jožefa.

Dunaj, 18. avgusta. V Ostravi so rudarji zopet začeli delati. Položaj je navaden.

Narva, 18. avgusta. Danes je bila pojedina v Polovčevi vili. Car je napil nemškemu cesarju in na to cesarju Francu Jožefu, čegar rojstveni dan se danes praznuje. Nemški cesar je napil carju v ruščini. Predno se je pričelo nadzorovanje armade, je poslal nemški cesar ruski carski družini krasen voz v dar. Zvečer je obiskal mesto, na to je bil dvorni obed.

Narva, 19. avgusta. Pri včerajšnjem dvornem obedu so bili povodom rojstvenega dne avstrijskega cesarja navzočni tudi grof Wolkenstein in člani avstrijskega veleposlaništva. Navzočni so imeli avstrijske rede in napivali v ruščini. Vdeležili so se obeda tudi Giers, Caprivi, Šuvalov in Schweinitz. Zvečer je bila ob reki Narvi ljudska veselica.

Kodanj, 19. avgusta. Pri dineju v Amalienbergu sta bila kralj in princ Viljem v avstrijskih uniformah. Kralj je izrazil veselje, da so okolu njega zbrani odlični možje avstrijske mornarice in pije z njimi na zdravje avstrijskega cesarja. Nadvojvoda Karol Štefan je na cesarjevo povelje napil danskemu kralju in kraljici ter danski kraljevi hiši.

Pariz, 18. avgusta. Predsednik Carnot bo sprejel v teku tega tedna ruskega poslanika barona Mohrenheima, ki mu bo izročil briljantna znamenja reda sv. Andreja.

Novi Jork, 18. avgusta. Kakor se poroča iz Buffala, štrajka 300 na novijorski centralni železnici poslujočih ljudi.

Kairo, 18. avgusta. Kupčijska pogodba avstrijsko-ogrske države z Egiptom je bila včeraj podpisana. Blum paša je odpotoval v Pariz. Zdravje je povoljno in neosnovana so poročila o bolezni.

Umrli so:

16. avgusta. Ivana Guzelj, delavčeva hči, 2 leti, Streliške ulice 11, erysipelas. — Antonija Zakrajšek, agentova hči, 2 meseca, Gospodske ulice 14, katar v želodecu. — Ivan Lehmacher, mestni ubogi, 90 let, Karlovska cesta 7, oedema pulm.

18. avgusta. Matevž Garbaj, mestni ubogi, 84 let, Karlovska cesta 7, veled. ostarelosti.

V bolnišnici:

16. avgustu. Ana Hočvar, gostija, 56 let, jetika

Vremensko sporočilo.

Dan	Cas	Stanje		Veter	Vreme	Mokrina na 24 ur v mil
opazovanja		zrakomera v mm	toplomera po Celziju			
7. u. jut.	737.1	178	brezv.	jasno		
18. 2. u. pop.	735.9	29.0				0.00
9. u. zveč.	735.3	21.6				

Srednja temperatura 22.8°, za 3.9° nad normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

19. avgusta.

Papirna renta 5 % po 100 gl. (s 16 % davka)	88	gl.	30	kr.
Srebrna 5 % 100 16 %	89		75	
5 % avstr. zlata renta, davka prosta	107		95	
Papirna renta, davka prosta	101		25	
Akcije avstr.-ogrske banke	974			
Kreditne akcije	308		10	
London	113		35	
Srebro				
Francoški napoleond.	9			
Cesarski čekini	5		40	
Nemške marke	35		55	

Stanje avstro-ogrske banke

dne 15. avgusta 1889.

(Brzojavno poročilo.)

Bankovcev v prometu	gl.	412,745.000	(+ 1,017.000)
Kovinski zaklad		243,785.000	(— 115.000)
Listnica		159,779.000	(+ 732.000)
Lombard		20,629.000	(+ 79.000)
Davka prosta bančna rezerva	gl.	35,784.000	(+ 918.000)

(3—2)

Razpis.

Pri upraviteljstvu mestnega vodovoda ljubljanskega je polniti

službo knjigovodje

z letno plačo 800 gl.

Služba se bo izprva oddala začasno, in prosilec zanjo treba dokazati, da so praktično izurjeni v trgovinskem knjigovodstvu in korespondenciji, pa da so zmožni slovenskega in nemškega jezika v besedi in v pismu.

Prošnje pravilno kolekovane je vložiti

do 31. avgusta letos

pri tukajšnjem mestnem magistratu.

V Ljubljani, dne 14. avgusta 1890.

Župan: Grasselli s. r.

Kupi se harmonij. Kje, pové naše vredništvo.

OLJNATE BARVE

kositarških pušicah po pol in jeden kilo priporoča najceneje

ADOLF HAUPTMANN,

tovarna oljnatih barv, laka in firneža

semeniško poslopje 6 LJUBLJANA semeniško poslopje 6.